

# Creació literària

MARISOL GONZÁLEZ FELIP\*

---

## Quadern de la por

*El nord, però, és una mar de cendra  
que desconeix el meu pànic.*

*(D'Aprènc la separació)*

Jo tinc un desig etern de fugida i un arrap de mort en les entranyes que deserten migdies i coloms, un grapat de mots coent-se en el forn de les hores fosques, i la fel nua. Jo tinc un esguard com una condemna llarga d'ésser veritat de carn i ossos, una por assassina en les pupil·les, un cansament de cames i braços extens com una ferida de mar. I una resistència de pluja en el moll de la solitud esquerra; un dolor antic reblint-me la pell d'emergència de llum i pous de plor.

Hi ha poemes uterins i planys de matinada pels carrers nascuts a contrapèl de la pluja, i octubres blaus de mirades i desig latent. Hi ha el record de l'aigua bruta i sola, la latitud inversa de les ombres que escampa llum i realitats de fred; una música densa d'hores fèrtils i la qui escriu passes en un quadern mentre al carrer màgics ciris nus veuen captar els gossos de la nit. Orfes de luxe, els oblidats colors de la boira dibuixen ventres nets, abismes de terra per a la por. Una dona de sons fecunda l'alba a frecs de memòria i ulls trempats. Després pareix signes cames avall i un sexe sencer i ample li besa el negre triangle de solitud on ha retardat l'espera del cos.

\* Escriptora. Professora del I.B. «Isabel de Villena» (València)

El gris secret que ara em romp l'espina i l'embrió de futur en un llibre blau com una amanida de coloms. La xiqueta que tiny les nines rosses d'escarabats de silenci plou desig i encén la sang ocre del paisatge. Espesses mans com recapte d'ocells escriuen distància en el cotó del pit, cau d'ofecs i velocitat d'esperes, fosca recança de fils. Un grapat de terra eixuta habita coves de foc i oratges de plaer. El cosmos esdevé ben bé visió pelviana de la quotidianitat.

Una grisa migdiada vol dir els mots com preàmbul de mort intensa. Per això serenament pronuncie tot un riu d'amor en síl·labes blanques i l'allau de boira de les esperes. M'atanse, de lluny estant, a les galtes d'un rostre que respira blaus encesos i el tacte dels dits germina roselles. Oferesc un testament breu de pluja, un carrer mullat de sons per als bacs de la ràbia, i les lentes estones a recer d'un miratge que em permet signes desesperats o l'esperança. Un silenci de fum capgira instants: per les cames el temps s'enfila cru i el blau m'endevina tots els coloms.

La por en el mirall és com un xàfec que em glaça la solitud en un núvol i la mar, un estornell de silenci per a les buides promeses del fred. Al calaix del viure fosc deposite ramellets de gavines i oratges en cercles d'estacions i basals. Alce el fum tènue de la infantesa al bosc del pit com un arbre de fam i camine amb la maror dels dubtes sobre les fràgils teranyines de vidre. Encara no em reconec les petjades en el fang de les hores de cotó mentre em rente la roba de taques d'oblit que acceleren presons i València, com un mirall propi, m'embolcalla la por en un dens xàfec.

A la cafeteria dels *Albatros* llengües esclaten en flama de films, un carnús de passat somou la por, el cel.luloide m'estimba secrets. Recorde el pigment d'atenció dels ulls de Paloma, una intensitat breu de mots rebolcats en la sal, la conversa agitada de ser fang i ara una boira medicinal que em sana set pams de raó subtil. Em remoc el tallat amb cullereta de dubtes i saborege sorolls com minuts de versos que són útils. Espere màgies de llum com deessa d'epicentres blancs i remors autèntiques. Com una mare de tristeses dignes esguarde l'hora en la projecció de miracles que parlen. Personatges de barbes i ulleres en sèrie trenquen el fum com plaers artificials. M'he d'alçar per ofrenar a la vida l'aprenentatge intens de les libèl·lules.

Ara haves de ser ací, Josep, i empeltar de la teua tendresa les fotografies del *Café Lisboa* on xiquetes i xiquets muts arrisquen la llum en blanc i negre de l'oblit i guaiten –espirals de llibertat– el món sense estovalles que només pot anomenar-se televisiu. Ara haves de ser ací, Josep, per ajustar-los versos de cotó i farcir de draps i núvols els somnis que no diran ni a les fades pobres, i amb el teu gest de dents rialleres salvar-los del fred en plugim de ratlles fetes al cor i als cabells de la vida –nina d'atzar, fruita de foc i màscara.

Hauria d'escriure totes les nits, tinga o no tinga la lluna clara, amb els re-meis florals de Bach o sense Djuna Barnes vestida de bosc, totes les nits potser, tota la soledat sentint el pit, mentre em fulminen passions remotes, graten mots l'estómac de la memòria i aeroport vol dir esquinq de fam.

Aquesta tristesa que em fa les cames cau d'oblit i ferida, intensitat de poemes sense sal a les plantes dels peus. Aquesta tristesa potser és mitja perquè una fugida d'ocells aleteja encara somriures que s'estavellen contra els pits de les roselles en mars d'aigua. (Però tot açò puc imaginar-m'ho, aleshores aquesta tristesa és plana, llisa, de tan nua, freda).

Avui que patege un grapat de trencaclosques i en cap estació del cor he trobat fulles noves, us oferesc un pam de vent o la llibertat d'alleujar la coïssor de les gavines fredes. Inventa de pressa un espai de gestos i flors, un bressol de plaer mentre els batecs de la pluja dilaten les paraules i assacien ofecs. Cal dir que a la temperatura baixa de la lluna que habita aquest cos s'afegeix ara la tristesa lenta i oceànica de cap retrobament i una por sense ritmes com un cau de neguit. Per això el rostre humà de la pèrdua sempre té pigues de soledat com pessics d'existència. Rodant i tombant endrecem la vida, i l'estufa, que s'ha quedat sense llenya, ens colra la memòria en músculs que delaten sentir davant l'espill. En fer-se fosc aprendrem del pit la tendresa, una constel·lació de signes parirà danses de foc en la latitud ampla de l'aigua i un badall blau d'esperança ens retornarà amor. (Allò que val és estirar fils de consciència, rescatar la manta que ens escalfa els peus gelats).

Aquesta fi de segle pateix de sobrecàrrega i té un arrap de lluna tèrbola cor endins, un estómac revoltós on grinyolen futurs como forrellats dels anys que assacien costums. També té el quadern de la por, oblidat de blaus i ferit amb fràgils mots que em rescata la música. Aquesta fi de segle quasi no té sentit perquè tota ella és massa fosca i mentidera, perquè s'han entrebancat rialles en un joc d'imatges i prepotències del buit. Demà —qui sap si serà vespra dels Reis la soledat— carregarem l'insomni de somni i escriurem les passions oblíquament al passat. És dins de la pena que em dolen les hores de la por, la mandrosa cuirassa d'un nou dia em desperta i poèticament no em resigno al dolor. Encanada d'abismes de no-ser en el temps emmorenesc d'ofecs i muntanyes que em cree. Cerque la idea com un badall d'esperança i acumule desig que m'agombola un oceà de primavera. Caic i no caic, eludesc el vertigen i la nosa, m'arrapen les cançons les vísceres necessàries, esdevinc dona caòticament i perduda. He extraviat l'espill que em retroba el tacte, la petjada evident sobre aquest trosset de segle. No sé qui sóc ni on sóc, ni tan sols si encara sóc. Vull negar haver estat a l'ombra dels anys pagats a termini, inquilina del neguit. Espere una posta de sol en les comissures íntimes del plaer i la sexualitat com un bàlsam de pervivència i atzar en els múscles de la vida. (Gravada en disquets i cèl·lules d'humanitat ha prescindit dels llapis).